

Arrest

nr. 263 392 van 8 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Fars te zijn. U bent geboren te Arak op (...). U bent gescheiden sinds 2017 na een kinderloos huwelijk van drie jaar en hebt de laatste elf jaar voor uw vertrek in Teheran gewoond. U hebt onderwijs genoten tot en met het zesde middelbaar en was arbeider.

In het jaar 1394 tot medio 1395 had u een afkeer van de islam ontwikkeld en raakte hierdoor in een depressie met woedeaanvallen en een slechte band met uw familie tot gevolg. Dit kwam volgens u omdat de islam uw leven overschaduwde en u het onrecht zag dat hieruit voortvloeide. Uw voormalige buurman en goede vriend Mehdi K. (...) maakte hetzelfde door. Ook hij was depressief omwille van de islam. Echter, op gegeven moment in 1396, stelde u vast dat Mehdi zich beter voelde in tegenstelling tot

uzelf. Wanneer u hem hierover aansprak zei hij u dat hij naar een huiskerk ging en dat het daardoor kwam dat hij zich beter voelde. Hij stelde u voor hetzelfde te doen maar dan moest u wel eerst een gesprek hebben met de huiskerkleider. Na het gesprek met de huiskerkleider bent u dan een eerste keer naar de huiskerk gegaan. Vanaf de vijfde maand van 1396 (hetgeen overeenkomt met juli 2017 in de Gregoriaanse kalender) ging u met Mehdi en een vijftal anderen elke zondag naar de viering in Baghefiz waar jullie baden en de bijbel bestudeerden. Na vijf maanden, in de tiende maand van 1396 (hetgeen overeenkomt met december 2017 in de Gregoriaanse kalender), was u overtuigd van het christendom en hebt u zich bekeerd.

Later diezelfde maand, op 24 dey 1396 (hetgeen overeenkomt met 14 januari 2018) was u onderweg naar de viering toen u door uw moeder werd opgebeld. Ze deelde u mee dat uw vader ziek geworden was en naar het ziekenhuis van Payam Baran werd overgebracht. U bent onmiddellijk naar het ziekenhuis gegaan. Uw vriend Mehdi belde u om te melden dat hij niet op tijd op de viering zou zijn omdat hij in de file stond. U deelde hem mee dat u evenmin aanwezig was omdat uw vader in het ziekenhuis was. Toen Mehdi in Baghefiz toekwam zag hij dat er aan jullie huiskerk overal agenten rondliepen waarna hij onmiddellijk vertrokken is. In de namiddag heeft hij u gecontacteerd en meegedeeld dat hij gezien heeft dat Reza, een lid van de huiskerk, was gearresteerd. Hij raadde u aan om Teheran zo snel mogelijk te verlaten waarna u vertrok naar uw vriend Omid D. (...) in Shahriar. U bent daar één week ondergedoken. Via uw buurman vernam u dat agenten bij uw moeder geweest waren en er een huiszoeking hebben uitgevoerd.

U hebt Iran legaal verlaten op 5 bahman 1396 (hetgeen overeenkomt met 25 januari 2018 in de Gregoriaanse kalender). Per vliegtuig bent u naar Rusland gegaan waar u een transit maakte en doorgevlogen bent naar Servië. In Servië hebt u te voet de grens met Roemenië overgestoken waar u een eerste maal internationale bescherming hebt aangevraagd op 14 februari 2018 en waar u negen à elf maanden hebt verbleven. Uw verzoek werd geweigerd en vanuit Roemenië bent u vervolgens per auto naar Frankrijk gereisd waar u een tweede verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Dit verzoek werd u eveneens geweigerd en vanuit Frankrijk bent u dan per trein naar België gekomen waar u bent toegekomen op 12 maart 2019.

Op 13 maart 2019 hebt u in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw huidige verzoek. Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van uw bekering.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Internationaal Iraans rijbewijs voor, uitgegeven op 30 juli 2018, alsook uw originele Iraanse identiteitskaart en uw originele Schenasnameh of Iraans geboortboekje. Voorts legt u ter staving van uw nieuwe geloof een aanbevelingsbrief van Jehova's getuigen, d.d. 16 juli 2020, voor en een printscreen van een zoomsessie met Jehova's getuigen, d.d. 16 juli 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan doordat u incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort en uw vlucht van Iran naar België. U verklaart namelijk dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort op 5 bahman 1396 (hetgeen overeenkomt met 25 januari 2018 in de Gregoriaanse kalender) van Iran via een transit over Rusland naar Servië gereisd bent en dat u uw paspoort heeft vernietigd in Servië op aanraden van uw smokkelaar (notities persoonlijk onderhoud d.d. 22 juli 2020, CGVS I, p. 5, 6 en 8). Echter beweerde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw paspoort in beslag genomen werd door de smokkelaar (verklaring DVZ d.d. 18 april 2019, vraag 28) hetgeen tegenstrijdig is met uw bewering bij het CGVS dat u het vernietigde, meer bepaald verbrandde en verscheurde (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 11 september 2020, CGVS II, p.4). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u simpelweg dat men u op DVZ niet naar het paspoort gevraagd heeft (CGVS II, p.4). Dit is ongeloofwaardig aangezien vraag 28 er specifiek op gericht is te informeren naar het ontbrekende paspoort. Daarenboven werd de verklaring u in het Farsi voorgelezen, hebt u schriftelijk bevestigd dat de verstrekte inlichtingen correct zijn en hebt u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het

CGVS hierover geen melding gemaakt wanneer u gevraagd werd of u opmerkingen had betreffende uw verklaring op DVZ (CGVS I, p.2). Uw verantwoording voor de tegenstrijdigheid is bijgevolg niet afdoende waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen gehypothekeerd wordt. Daarenboven is uw Iraanse paspoort hoe dan ook een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw verblijf en moment van vertrek uit Iran. Doordat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie verborgen te houden. Deze hypothese wordt bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over het internationale rijbewijs dat u initieel bij DVZ als enige document ter staving van uw identiteit neerlegde. Tijdens het eerste onderhoud op het CGVS beweert u namelijk dat u dit rijbewijs al in uw bezit had in Iran, dus vooraleer u het land ontvluchtte (CGVS I, p.6). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS beweert u daarentegen dat u reeds in Roemenië verbleef toen uw moeder het rijbewijs in Iran aanvraagde middels een kopie van uw paspoort (CGVS II, p.3). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent stelt u opnieuw simpelweg dat het u tijdens het eerste onderhoud niet gevraagd werd alsook dat de tolk het misschien verkeerd vertaald had (CGVS II, p.3). Dergelijke verantwoording is wederom geenszins afdoende (CGVS I, p.6). Hoe dan ook is in het administratief dossier vast te stellen dat het internationale rijbewijs werd afgeleverd op 30 juli 2018, dus nadat u uit Iran beweert te zijn vertrokken. Het ontbreken van uw paspoort, uw tegenstrijdige verklaringen hierover en uw tegenstrijdige verklaringen omtrent het verkrijgen van het internationale rijbewijs, geven aan dat u de waarheid niet vertelt en informatie achterhoudt teneinde uw reisweg of daadwerkelijk moment van vertrek te verhullen.

Zelfs indien nog zou worden aangenomen dat u niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig hebt verscheurd en verbrand, quod non, dan duidt uw gedrag sowieso op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofd. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig vernielen van documenten strookt daarom niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien waarom u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, vernietigt.

Het gegeven dat u doelbewust de documenten of vernietigd of achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang.

Vervolgens wordt vastgesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken oprecht te zijn bekeerd tot het christendom waardoor ook uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Iran wordt ondermijnd.

U vreest de doodstraf omwille van uw geloofspraktijk als bekeerling in Iran (CGVS I, p.10). Er wordt dan ook van u verwacht dat u als bekeerling kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van uw bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Van iemand die dergelijke ingrijpende beslissing maakt, zeker in een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, kan namelijk worden verwacht dat deze keuze weloverwogen en bewust is gemaakt daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. U bent echter niet in staat te overtuigen dat uw keuze weloverwogen en bewust was, niet met betrekking tot de reden waarom u bekeerd bent, noch inzake de wijze waarop u in Iran tot het christendom bekeerd bent.

Zo verklaart u inzake uw motivatie om u te bekeren dat u vanaf het jaar 1394 tot medio 1395 een afkeer voor de islam ontwikkelde en hierdoor in een depressie raakte, woedeaanvallen en een slechte band met uw familie had (CGVS I, p.8). Dit kwam volgens u omdat de islam uw leven overschaduwde en u het onrecht zag dat hieruit voortvloeide (CGVS I, p.10). Uw voormalige buurman en goede vriend Mehdi K. (...) maakte hetzelfde door. Ook hij was depressief omwille van de islam. Echter, op gegeven moment stelde u vast dat Mehdi zich beter voelde in tegenstelling tot uzelf (CGVS I, p.8-9). Wanneer u hem hierover aansprak zei hij u dat hij naar een huiskerk ging en dat het daardoor kwam dat hij zich beter voelde. Hij stelde u voor hetzelfde te doen maar dan moest u wel eerst een gesprek hebben met de huiskerkleider. Na één of twee gesprekken, u bent namelijk niet eenduidig, met de huiskerkleider

bent u dan een eerste keer naar de huiskerk gegaan (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 14). Er dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken als zou uw bekering rechtstreeks ingegeven zijn vanuit een afkeer voor de islam omdat u niet aannemelijk maakt op welke manier de islam een dermate negatieve impact heeft gehad op uw leven dat de oplossing voor u te vinden was in een bekering naar een andere religie. Zo blijkt dat u voor uw bekering moslim was doch al lang niet meer bad, niet naar de moskee ging uitgezonderd bij een uitvaart en niet meedeed aan religieuze feesten (CGVS II, p.10-11). Wanneer u gevraagd werd hoe uw afkeer voor de islam zich uitte in uw dagdagelijkse leven, stelt u dat uw afkeer gebaseerd is op hetgeen u zag en in de wetgeving. Op het feit dat een vrouw minder waard is dan een man (CGVS I, p.11), waarover u later zegt dat het één van de vele voorbeelden is (CGVS I, p.11). Hierover opnieuw bevraagd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat u zich niet kon neerleggen bij de regels van de islam, dat u ze niet kon aanvaarden waarbij u opnieuw als voorbeeld aanhaalt dat er verschillende regels zijn voor mannen en voor vrouwen en dat vrouwen onderdrukt worden (CGVS II, p.11). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u in uw eigen leven ook dergelijke onderdrukking meegemaakt hebt, stelt u dat uw moeder en zus geen vrijheid hebben en een sluier moeten dragen (CGVS II, p.11-12). Opmerkelijk genoeg blijken uw moeder noch uw zus hier ontevreden mee te zijn (CGVS II, p.12). Eerst en vooral zijn de beperkingen die een religie oplegt aan een gelovige bij uitstek een persoonlijk gegeven waarbij het afhankelijk is van de gelovige in hoeverre hij deze beperkingen heeft geïnternaliseerd. Dat u zelf aangeeft allesbehalve praktiserend moslim te zijn geweest, heeft tot gevolg dat niet kan weerhouden worden dat u vanuit een persoonlijke en innerlijke overtuiging gehouden was aan beperkingen opgelegd door de islam als religie. Zoals ook blijkt uit uw verklaringen verwijst u betreffende uw afkeer naar hetgeen u zag in Iran en wat er terug te vinden was in de wetgeving. Echter, hetgeen opgelegd wordt door de islamitische republiek Iran kan niet geprojecteerd worden op de gehele religie an sich en zoals u zelf aangeeft, is uw bekering op zich geen oplossing zijn voor deze problemen (CGVS I, p.11). U stelt dat u in het christendom een manier gevonden hebt om ermee om te gaan (CGVS I, p.11). Doordat u niet aannemelijk maakt dat de islam als religie voor u als niet-praktiserend moslim beperkingen oplegde en dat u de beperkingen die de Iraanse staat onder het mom van religie oplegt projecteert op uw naasten die er daarenboven geen problemen mee hadden, kan u niet overtuigen dat u in het christendom een manier vond om ermee op te gaan.

Bovendien zijn ook uw verklaringen inzake uw proces van bekering naar het christendom weinig overtuigend. Gevraagd waarom tot bekering gekomen bent, stelt u dat u het christendom een kans wilde geven voor uzelf nadat u zag dat het beter ging met Mehdi en hij u over zijn bekering vertelde (CGVS I, p.11). Na een tweetal maanden naar de huiskerk te zijn geweest, begon u zich al beter te voelen en na vijf maanden was u overtuigd christen (CGVS I, p.9). Diezelfde maand diende u echter het land te verlaten. Eerst en vooral kan opgemerkt worden dat uw beslissing om tot een huiskerk toe treden nogal vrijblijvend is als u stelt dat u het een kans wilde geven. Dat u het daarenboven enkel en alleen een kans wilde geven omdat Mehdi zich er beter door voelde, is weinig geloofwaardig. U besloot zich ook aan te sluiten bij de huiskerk op een moment dat u niet geïnteresseerd was in het christendom en er vrij weinig tot niets over wist (CGVS I, p.12). Voorts wordt ook aangetoond dat u weinig reflectie aan de dag gelegd hebt doordat u uw eerste huiskerkviering bijwoont slechts enkele dagen nadat Mehdi u vertelde over zijn bekering tot het christendom (CGVS II, p.14). U hoorde via Mehdi aan het begin van de vijfde maand van 1396 voor het eerst over het christendom, de achtste van diezelfde maand sprak u reeds met de verantwoordelijke van de huiskerk, om drie dagen later reeds naar de huiskerk zelf te gaan (CGVS II, p.14). De voortvarendheid waarmee u vrijblijvend, zonder degelijke kennis van het christendom toetreedt tot een huiskerk is dan ook weinig geloofwaardig gezien de risico's die in Iran verbonden zijn aan dergelijke huiskerken.

Ook frappant is dat de verantwoordelijke van de huiskerk u reeds na een of twee gesprekken toeliet in zijn huiskerk. Dat deze persoon, die u zelf te kennen gaf dat de overheid afvalligen bestrafte met de dood (CGVS I, p.9), u zonder enige kennis reeds zou toelaten in zijn huiskerk en op die manier ook de andere kerkhangers in gevaar bracht, is in de Iraanse context niet aannemelijk. Verwacht mag worden dat hij u eerst via literatuur en persoonlijke gesprekken zou laten kennis maken met het christendom. Op die manier kon u maar ook zichzelf uw bereidheid zich te bekeren en overgave evolueren en stap voor stap in de huiskerk, toch een zeer belangrijke stap voor een bekeerde Iraniër, integreren.

Wonderlijk is ook dat zowel u als Mehdi depressief waren, hierover met elkaar spraken (CGVS I, p.8), Mehdi zich bekeerde en in eerste instantie naliet hierover met u te spreken. Hij vertelde het u pas nadat u het hem zelf vroeg (CGVS I, p.9). Verwacht mag worden in de door u geschetste context waarbij jullie elkaars problemen ten opzichte van de islam onderling bespraken (CGVS I, p.8) dat hij u van meet af aan zou meenemen in zijn bekeringsproces. Dat u echter zelf naar zijn gedaantewisseling moest vragen, is merkwaardig. Daarbij is hen nog frappanter dat u niet weet hoelang Mehdi al bekeerd was noch welke activiteiten hij als bekeerling allemaal deed (CGVS I, p.14). Het toont eens te meer aan dat u weinig reflectie aan de dag gelegd hebt vooraleer toe te treden tot de huiskerk. U kan dan ook niet

overtuigen dat het een bewuste en weloverwogen keuze was om toe te treden tot de huiskerk in Iran, tot het christendom.

Doordat uw bekering in Iran niet kan overtuigen, komt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in Iran hebt ondervonden met de autoriteiten omwille van uw bekering op losse schroeven te staan. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat deze op zich ook niet aannemelijk zijn. U stelt namelijk dat u deel uitmaakte van een huiskerk en dat er op 24 dey 1396 (hetgeen overeenkomst met 14 januari 2018), de dag dat u niet naar de viering kon gaan omdat uw vader in het ziekenhuis lag, een inval heeft plaatsgevonden in de huiskerk waarbij minstens de genaamde Reza, een andere deelnemer van de huiskerk, werd gearresteerd (CGVS II, p.16-17). Dit was voor u de onmiddellijke aanleiding om Teheran te verlaten en bij uw vriend Omid in Shahriar onder te duiken (CGVS II, p.17). Nadat de autoriteiten vervolgens drie dagen later ook een huiszoeking verricht hebben bij uw ouders (CGVS II, p.18), hebt u besloten Iran te verlaten. Gevraagd hoe u zelf in het vizier van de autoriteiten gekomen bent, stelt u dat u dit niet met zekerheid weet, maar dat u vermoedt dat Reza ondervraagd werd en daarbij uw beschrijving gegeven heeft, waarna de autoriteiten de camerabewakingsbeelden in de buurt van de huiskerk zouden bekeken hebben waardoor ze makkelijk konden zien wie er binnen en buiten ging. Waarna ze u konden identificeren (CGVS I, p.16-17). U voegt hier kortelings nog aan toe dat Mehdi K. (...) – hij is de enige die uw echte naam kende - misschien achteraf ook is opgepakt en dat men zo bij u is uitgekomen (CGVS I, p.17). Dit zijn echter louter veronderstellingen die niet aannemelijk zijn in het licht van uw overige verklaringen. De huiskerk was namelijk gelegen in een straatje met alleen maar winkels (CGVS II, p.15) en de camerabewakingsbeelden blijken afkomstig te zijn van camera's van die winkels, die bovendien niet op de huiskerk gericht waren (CGVS I, p.17). Daarenboven was de huiskerk gelegen in een residentie waar nog andere mensen woonden (CGVS II, p. 16) en schreven de voorzorgsmaatregelen in de kerk voor dat jullie elkaars identiteit niet kenden en elk apart de huiskerk betraden (CGVS II, p.15-16). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat de autoriteiten u op deze manier zouden hebben geïdentificeerd, zeker in een korte periode van twee à drie dagen. Dat de autoriteiten u eventueel geïdentificeerd hebben nadat ze Mehdi zouden opgepakt hebben, is een blote bewering die u verder niet kan onderbouwen. Zo hebt u na de korte telefonisch waarschuwing van Mehdi bewust niet meer geprobeerd om hem opnieuw te contacteren (CGVS I, p.14) omdat u naar eigen zeggen hier niet mee bezig was op dat moment (CGVS I, p.14). U stelt dit later wel geprobeerd te hebben via Facebook, maar toen reageerde hij niet meer (CGVS I, p.17). Als u echter gevraagd wordt wat dan het facebookaccount van Mehdi is, weet u dit ogenschijnlijk niet omdat u het verwijderd hebt (CGVS II, p.19). Gevraagd waarom u hem verwijderd hebt, zegt u dat u niet wil weten wat hem overkomen is (CGVS II, p.20). Wanneer u tijdens het tweede onderhoud gevraagd werd of u nog geprobeerd hebt u te informeren, beweert u dat u dit niet gedaan hebt omdat het voor u te moeilijk zou zijn om te weten of hij gefolterd of geëxecuteerd werd (CGVS II, p.19). Ten eerste mag van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij zich spontaan zoveel mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Van u kan er bijgevolg op zijn minst verwacht worden dat u enige poging ondernomen hebt om meer informatie over en van Mehdi te bekomen inzake de problemen voortkomend uit de huiskerk. Omdat u dit nagelaten hebt en daarenboven niet kunt overtuigen inzake de pogingen via Facebook, dient besloten te worden dat u niet kan onderbouwen dat u in het vizier van autoriteiten zou zijn gekomen omwille van een eventuele arrestatie van Mehdi en het slechts bij een ongefundeerde aannahme blijft. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat u geen enkele poging ondernomen hebt omdat u niet wilde weten wat er met hem gebeurd is aangezien Mehdi toch uw vriend was die u tot het christendom gebracht heeft en die eveneens niet gearresteerd was. Ook van de andere kerkhangers hebt u geen enkele informatie (CGVS I, p.17).

Evenmin aan de door u beweerde huiszoeking die bij uw ouders heeft plaatsgevonden drie dagen na de inval kan er geloof worden gehecht. Dit wordt overigens bevestigd doordat u zowel bij uw eerste als uw tweede onderhoud op het CGVS aangeeft dat de autoriteiten nog een tweede maal bij uw ouders geweest zijn, een maand na uw vertrek uit Iran (CGVS I, p.17 en CGVS II, p.19) terwijl u hebt nagelaten om deze problemen te vermelden bij uw onderhoud op de dienst vreemdelingenzaken. Bij de DVZ haalt u aan dat agenten dezelfde dag nog bij uw moeder waren langsgegaan (vragenlijst CGVS, d.d. 27/09/2019, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze omissie, stelt u dat men u dit niet gevraagd heeft en u bij de DVZ enkel met 'Ja of Nee' diende te antwoorden. Dergelijke verantwoording is niet ernstig. U hebt namelijk de mogelijkheid gekregen om uw relaas te geven over alle feiten waarop uw vrees gebaseerd is waarin u overigens wel het eerste bezoek aan uw ouders vermeldde en u verder aangaf niets meer te willen toevoegen (vragenlijst CGVS, vraag 8). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u spontaan het tweede bezoek van de autoriteiten ook zou vermelden. Frappant is ook dat u bij de DVZ aanhaalde dat agenten dezelfde dag nog bij uw moeder waren langsgegaan, terwijl u in eerste instantie bij het CGVS verklaart dat ze drie dagen nadat u Teheran had verlaten bij uw ouders waren binnengevallen (CGVS I, p.18). Hiermee geconfronteerd past u uw antwoorden aan en zegt u dat uw buurman u niet had medegedeeld wanneer ze langs waren geweest en dat die u contacteerde omdat uw moeder schrik

had (CGVS I, p.18). Ook deze verklaring kan de vastgestelde incoherentie niet vergoelijken. Verwacht mag worden dat u steeds eenduidig dezelfde verklaring aflegt telkens wanneer wordt gevraagd naar de sleutelementen waarom u uw thuisland diende te ontvluchten.

Bovendien kan u ook niet met zekerheid zeggen welke overheidsdienst de huiszoeking gedaan heeft. U hebt slechts een vermoeden gebaseerd op het uitgangspunt dat het agenten in burger waren, hetgeen volgens u meestal Ettelaat is (CGVS I, p.16). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het hoogst verwonderlijk is dat u zelf Teheran ontvlucht, daarbij uw moeder belt om te zeggen dat u een nieuw telefoonnummer hebt genomen (CGVS II, p.18) maar nalaat om haar op dat moment te verwittigen voor nakende problemen. Ze hebben moeten ontdekken dat u bekeerd was doordat de Ettelaat aan hun deur stond (CGVS I, p.12). U verklaarde hierover dat u hen niet inlichtte over uw bekering om hen niet in gevaar te brengen (CGVS I, p.12). Dit is weinig ernstig als u tezelfdertijd aangeeft dat zij niet religieus zijn, niet baden en enkel naar de moskee gingen omdat ze ouder zijn (CGVS II, p.11) en u voorafgaand uw bekering uw frustraties uitwerkte op hen en zij nieuwsgierig waren waarom u zich plots beter voelde. Dat u hen niet inlichtte over uw bekering omdat ze dit toch niet zouden begrijpen overtuigend maar weinig. Dat u hier daarenboven niets over zegt terwijl u zelf wegvluchtte en ze op het punt stonden problemen met de Ettelaat te krijgen, is ongeloofwaardig.

Bovenstaande vaststellingen doen ertoe te besluiten dat uw relaas betreffende de directe vluchtaanleiding gebaseerd is op veronderstellingen waarbij u er bovendien niet in geslaagd bent die veronderstellingen enigszins te onderbouwen met uw verklaringen, wel integendeel. Evenmin legt u enig begin van bewijs voorbetreffende deze feiten. U stelt zelfs dat u geen bewijs meer kan krijgen dat uw vader die desbetreffende zondag in het ziekenhuis lag omdat hij niet opgenomen was en omdat het al drie jaar geleden is en u denkt dat er geen factuur of verslag niet meer is (CGVS II, p.17). Nochtans hebt u nog contact met zowel uw vader en moeder, als uw zus (CGVS I, p.3), en kan toch redelijkerwijze worden aangenomen dat er iets terug te vinden is of kan worden opgevraagd inzake het ziekenhuisbezoek van uw vader. Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat u ook volledig in het duister tast met betrekking tot de juridische gevolgen van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. U blijkt geen enkel initiatief genomen te hebben om u te informeren over de stand van zaken met betrekking tot uw voorgehouden problemen. U hebt niets ontvangen, niet geïnformeerd en geen advocaat geraadpleegd, ook niet via uw ouders (CGVS II, p.20). Dat u geheel onwetendheid bent over de stand van zaken naar aanleiding van uw persoonlijke problemen en hiertoe geen enkele poging tot het bekomen van informatie hebt ondernomen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de autoriteiten. Met uw verklaringen kan u daarenboven in het geheel niet overtuigen persoonlijk en omwille van uw bekering toch het slachtoffer van een buitenrechtelijke executie te zullen worden.

Bovenstaande plaatst bijgevolg ook de aannemelijkheid van uw diepgelovige geloofspraktijk in België op losse schroeven. U beweert dat u vanaf de tiende maand van 1396 echt geloofde in Jezus Christus, in de leer van Christus, dat uw band met God was hersteld en dat het bidden u hielp (CGVS I, p.12). Dit alles gebeurde binnen een Protestantse huiskerk in Iran (CGVS I, p.12). Diezelfde maand is er echter een inval in de kerk (CGVS I, p.9) en ontvluchtte u het land op 5 Bahman 1396 (hetgeen overeenkomt met 25 januari 2018) (CGVS I, p.6). Tijdens uw vlucht bent u eerst in Roemenië terecht gekomen waar u elf maanden verbleven hebt (CGVS I, p.8). U deed er geen religieuze activiteiten. U hebt er gebeden maar maakte geen deel uit van een Christelijke gemeenschap (CGVS I, p.13). Pas in België, waar u toekwam op 12 maart 2019 (verklaring DVZ – vraag 37), kwam u opnieuw in contact met een Christelijke gemeenschap, de getuigen van Jehova (CGVS I, p.13). Het is echter weinig ernstig dat u in Iran op vijf maanden tijd tot een diepgelovig bekering bent gekomen binnen het Protestantisme om u vervolgens veertien maanden later bij de Jehova's getuigen aan te sluiten met de verklaring dat u moeite had om te accepteren dat men in Iran Jezus Christus hetzelfde zag als God terwijl men bij de getuigen van Jehova Jezus zien als Zijn Zoon die werd gestuurd om de mensen te leiden (CGVS I, p. 13). Dat u in die veertien tussentijdse maanden in Roemenië tot dit inzicht met betrekking tot Jezus Christus zou gekomen zijn, is weinig aannemelijk daar u zelf zegt naast bidden geen geloofsactiviteiten gedaan te hebben, hetgeen op zich al niet getuigt van een houding in overeenstemming met een diepgelovige en overtuigende bekering. Immers zou men van een nieuwe gelovige zoals u een hoge mate van interesse en toewijding kunnen verwachten tegenover de nieuw gekozen godsdienst. U stelt ter verantwoording dat de meeste Christenen in Roemenië orthodox waren en er een taalbarrière was waardoor u geen poging tot toenadering gedaan hebt (CGVS I, p.13). Enkel de taalbarrière opwerpen ter verklaring waarom u geen toenadering tot een geloofsgemeenschap gezocht hebt, terwijl u er wel 11 maanden verbleven hebt, is weinig ernstig. Wel zou u geprobeerd hebben dagelijks uw gebeden te doen (CGVS I, p.13). U wordt gevraagd of u beschikte over een bijbel in Roemenië, maar dat bleek niet het geval. U vond er namelijk geen in uw taal en twee vrienden aan wie u er één gevraagd hebt, hadden er geen of wilden hem niet uitlenen (CGVS I, p.13). Dat u slechts deze pogingen zou ondernomen hebben, getuigt van weinig ijver. Zo zijn er op internet, bijvoorbeeld op de nogal voor de hand liggende website

www.bible.com, gratis bijbelversies te downloaden in verschillende talen waaronder ook het Farsi. Men zou dan ook mogen verwachten van u dat u dergelijke opties hebt geprobeerd als u, zoals u beweert, daadwerkelijk op zoek was naar een Farsi-talige bijbel in Roemenië. Er kunnen trouwens nog wel meer vragen gesteld worden bij uw geloofsprakrijk in Roemenië. U hebt namelijk vier maanden voor uw vertrek uit Roemenië in het opvangcentrum aldaar kennigemaakt hebt met Leila D. (...) (CGVS II, p.4). Zij is de vrouw die u - eens in België - kennis liet maken met de Jehova's getuigen (CGVS I, p.13 en CGVS II, p.4). Het is dan ook hoogst verwonderlijk en weinig aannemelijk dat u in die vier maanden in Roemenië met haar niet over jullie religie en bekering zou hebben gesproken (CGVS II, p.5).

Voorts legt u weliswaar een aanbevelingsbrief voor, ondertekend door Carl D.M. (...) en Eve V.D.L. (...) waarin zij stellen dat u sinds april 2019 een bijbelcursus volgt in het onderwijsnetwerk van Jehova's getuigen. U maakt tevens een screenshot over waarop te zien is dat u een zoomsessie bijwoont waarvan u beweert dat deze met Jehova's getuigen is. U blijkt ook over enig basisinzicht te beschikken in de structuur van het nieuwe testament (CGVS II, p.7), maar wanneer u gevraagd wordt naar parabellen, komt u inhoudelijk niet verder dan er drie op te noemen (CGVS II, p.8). Nochtans weet u dat dit de woorden van Jehova zijn (CGVS II, p.8). Hoewel u in staat bent de pabel van het huwelijksfeest uit te leggen (CGVS II, p.8), kan dit echter, in het licht van voorgaande vaststellingen betreffende uw bekering, niet volstaan als uiting van een voorgezette, diepgelovige overtuiging. Bovendien dateert de aanbevelingsbrief van 16 juli 2020, enkele dagen voor uw eerste gehoor op het CGVS, waardoor het gesolliciteerd karakter van de brief niet kan worden uitgesloten. Ten tweede toont de brief slechts aan dat u toenadering hebt gemaakt tot de gemeenschap. Ook de zoomsessie, waarvan overigens niet met zekerheid kan uitgemaakt worden dat deze een religieuze inhoud had, toont niet meer dan dat u minstens éénmaal dergelijke sessie bijgewoond hebt. De kennis die u heeft kan dan weer ingestudeerd zijn en is op zich geen aanwijzing van een diepgelovige bekering als ze niet ondersteund wordt door geloofwaardige en aannemelijke verklaringen inzake de reden en wijze van bekering, hetgeen reeds werd weerlegd. Dat uw kennis beperkt is, blijkt ook uit de summier antwoorden die u geeft wanneer u gevraagd wordt naar het getal 144000, wie deze groep mensen zijn en hoe je tot deze groep kan behoren (CGVS II, p.9). Nochtans is dit een typisch element in de leer van Jehova's getuigen. Aangezien u voorhoudt bijbelcursussen te volgen in het onderwijsnetwerk van Jehova's getuigen, kan verwacht worden dat u uitgebreid en gedetailleerder hierover kan vertellen. Op de officiële website, www.jw.org, waarnaar u met betrekking tot uw Bijbelstudie ook verwijst (CGVS II, p.7), komt het onderwerp aan bod. Waar u niet verder komt dan te stellen dat 144000 verwijst naar de mensen die echt geloven en die de bijbel goed bestudeerd hebben om ertoe te behoren, blijkt dit getal heel wat meer om het lijf te hebben. Het gaat om uitverkorenen die, afgezet tegen de grote massa gelovigen, samen met Jezus vanuit de hemel zullen regeren. U bent ook nog niet gedoopt en geeft mee dat dit komt doordat u nog aan het studeren bent (CGVS I, p.13 en CGVS II, p.9). U beweert hierover dat u nog zeven of acht cursussen dient te volgen (CGVS II, p.9), maar wanneer u wordt gevraagd welke cursussen u dan nog moet bestuderen, blijkt u niet in staat hier een antwoord op te geven. U komt niet verder dan te stellen dat één les over het doopsel gaat (CGVS II, p.9) hetgeen weinig ernstig is voor iemand die voorhoudt sinds april 2019 tot een geloofsgemeenschap van Jehova's getuige te behoren, wekelijks naar bijbelstudies gaat, graag gedoopt wil worden en bovenal reeds bezig is aan het studieproces hiernaartoe. U beweert namelijk zelf dat u reeds een heel aantal lessen gevolgd hebt in aanloop van uw doopsel (CGVS II, p.9) waarbij dan ook verwacht kan worden dat wanneer u uit een diepgeworteld geloof wil gedoopt worden, u enig zich hebt op de lessen die u nog moet volgen vooraleer u zover bent. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden geconcludeerd dat u weliswaar enige kennis hebt van het christendom en dat u in België ook toenadering gezocht hebt tot Jehova's getuigen maar ook niet meer dan dat.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u veelvuldig christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 14 mei 2019, dus van na uw aankomst in België. Daarenboven zijn het allemaal tekeningen en teksten en bent u zelf op geen enkele manier zichtbaar als gelovige. Tot slot wijst niets erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uzelf acht de kans zeer groot maar hebt geen concrete aanwijzing (CGVS I, p.4). Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bijgevolg kan er, gelet op het onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat u enerzijds niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en anderzijds dat u in het vizier

zou staan van de Iraanse autoriteiten. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u een verhoogd risicoprofiel hebt omwille van uw geloofspraktijk in België waardoor bijgevolg niet kan worden aangenomen dat u bij terugkeer een groter risico zou lopen om alsnog in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kan vastgesteld worden dat u Iran via de luchthaven op een legale manier hebt kunnen verlaten. Via een smokkelaar heeft u dit kunnen regelen (CGVS I, p.6) Het is opmerkelijk dat u een dergelijk groot risico neemt om Iran legaal via de verschillende controles op de luchthaven te verlaten terwijl u al weet dat u in het vizier bent van de autoriteiten, temeer omdat uw smokkelaar blijkbaar wel kon nagaan of u een grensverbod had maar dat hij u daar geen duidelijk antwoord op kon geven (CGVS I, p.7). Hoe dan ook, aangezien u het land uiteindelijk op legale manier verlaten hebt, houdt dit in dat u bij een eventuele terugkeer geen problemen op de luchthaven hoeft te verwachten naar aanleiding van een illegaal vertrek.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De identiteitsdocumenten die u neerlegde, namelijk uw Iraanse identiteitskaart en Shenاسنامه wijzigen de bovenvermelde vaststellingen niet. Uw nationaliteit en identiteit worden namelijk niet betwist. De overige documenten die u voorgelegd hebt zijn reeds besproken en hebben voorts enkel een louter ondersteunende functie en dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 ("VLUCHTELINGENCONVENTIE")

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIEËLE MOTIVERINGSPLICHT".

Verzoeker geeft aan dat de beslissing niet berust op zorgvuldig onderzoek vanwege verweerder en geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Met betrekking tot de motivering inzake zijn incoherente en tegenstrijdige verklaringen over zijn paspoort en zijn vlucht van Iran naar België, betoogt verzoeker vervolgens:

"De identiteit of nationaliteit van verzoeker staat echter niet ter discussie. Hieruit blijkt dat, zelfs indien het verzoeker kan verweten worden over zijn paspoort en reisroute incoherente en tegenstrijdige verklaringen af te leggen (hij gaf hierover immers een verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud), dan nog blijkt niet dat dit element van essentieel belang is bij de beoordeling van het verzoek tot internationale bescherming van de heer R. (...). Zijn identiteit en nationaliteit staan immers buiten discussie, terwijl ook zijn reisroute niet van wezenlijk belang is voor de gemaakte beoordeling. Dit volstaat dan ook niet om het relaas van verzoeker weg te zetten als ongeloofwaardig, ook al kan hem worden verweten zich niet gehouden te hebben aan zijn verplichting tot medewerking."

Verzoeker benadrukt voorts dat zijn bekering het cruciale element vormt, betwist het oordeel van verweerder dat deze bekering niet oprecht zou zijn en doet gelden:

"Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker uiteengezet dat hij een "proces van bekering" heeft ondergaan. Dit proces is, zoals hieronder blijkt, logisch en kan, in tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing, wel als geloofwaardig worden geacht.

Verzoeker was in Iran reeds lange tijd geen praktiserend moslim meer (hij bad niet meer, hij ging niet meer naar de moskee en deed niet mee aan religieuze feesten). Hij keerde zich, door de dagdagelijkse invloed van de islam op de samenleving in Iran (bv. de rol van de vrouw), steeds meer af van "zijn" religie. Zijn afkeer voor de islam (en bij uitbreiding de samenleving in Iran, waarbij de islam een belangrijke speelt) bouwde zich meer en meer op. Verzoeker duidde dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Door de rol van de islam binnen de samenleving van Iran, is de (langzame) opbouw van een afkeer van de islam door verzoeker geloofwaardig.

Verzoeker wijst erop dat de islam een allesbepalende invloed heeft op het leven in Iran. De grondwet bepaalt dat de Hoogste leider van Iran altijd een islamitisch geestelijke moet zijn en alle wetsvoorstellen worden door islamitische geestelijken beoordeeld voordat ze in werking mogen treden. De religieuze politie controleert op straat of vrouwen zich wel aan de religieuze kledingvoorschriften van de islam houden. Ook controleert zij op ander 'onzedelijk' gedrag.

De volledige samenleving in Iran is doordrongen van (een bepaalde visie op) de islam, waaraan geen ontsnappen mogelijk is.

Verzoeker raakte meer en meer in een negatieve spiraal door de afkeer die hij kreeg van de islam en dus ook de afkeer die hij opbouwde voor de samenleving in Iran (gelet op de allesbepalende invloed die de islam heeft op het leven in Iran). Verzoeker gaf aan dat hij hierdoor in een depressie raakte (met woedeaanvallen en een slechte relatie met zijn familie tot gevolg).

Verzoeker vond een "zielsverwant": een persoon met wie hij kon spreken over zijn gevoelens en iemand die hetzelfde doormaakte. Dit betrof zijn voormalige buurman en goede vriend Mehdi K. (...). Dit is geloofwaardig, omdat verzoeker onder meer eerder aangaf dat hij een slechte relatie had met zijn familie. Dit betrof bovendien zijn buurman, dus iemand die dicht bij verzoeker stond. Zij konden wederzijds zien aan elkaar dat het niet goed ging (door deze nabijheid).

Het is via deze persoon, een goede vriend en buurman, dat hij in aanraking is gekomen met de huiskerk in Iran. Verzoeker merkte immers dat zijn voormalige buurman en goede vriend zich na verloop van tijd "beter" begon te voelen. Voor verzoeker was dit niet zo. Hij zat vast in een negatieve spiraal, net zoals dit eerder het geval was voor Mehdi K. (...). Verzoeker zal uiteindelijk zelf vragen naar de oorzaak dat hij zich beter begon te voelen. Verzoeker zou dit weten. Het is dan pas dat Mehdi K. (...) aangaf dat hij naar de huiskerk ging, niet eerder."

Verder stelt verzoeker:

"Dat Mehdi K. (...) pas toegaf dat hij naar de huiskerk ging nadat verzoeker hier expliciet naar vroegde, wijst net op de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker (in tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangeeft in de bestreden beslissing). Er wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen immers zelf gewezen op de risico's die in Iran zijn verbonden aan dergelijke huiskerken. Zelfs ondanks de goede band tussen verzoeker en Mehdi K. (...), gaf hij slechts aarzelend toe dat hij naar de huiskerk ging, nadat verzoeker expliciet vroeg waarom hij zich beter begon te voelen. Deze voorzichtigheid ligt in lijn van de risico's die in Iran zijn verbonden aan dergelijke huiskerken. Dat Mehdi K. (...) hierover niet zelf (spontaan) begon, wijst dan ook op de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

Mehdi K. (...) was bekend met de situatie van verzoeker. Hij wist van zijn afkeer van de islam en de noodzaak voor hem om ergens een houvast te vinden (hetgeen hij was kwijtgeraakt in de islam en de Iraanse samenleving). Toen hij uitte naar verzoeker toe dat hij naar de huiskerk ging, heeft hij verzoeker daarom toevertrouwd dat ook hij kon toetreden. Het was dus Mehdi K. (...) die voorstelde om dit te doen (en hem dus introduceerde), hetgeen onvoldoende in rekening is gebracht in de gemaakte beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing.

Vanaf dit moment kwam verzoeker snel in contact met de huiskerk.

De motivatie van verzoeker om dit te doen, ondanks de risico's die hieraan verbonden zijn, blijkt nochtans voldoende. Hij voelde zich reeds langdurig slecht binnen de Iraanse samenleving waar de islam domineert. Hij was depressief. Hij kampte met woedeaanvallen en had een slechte relatie met zijn familie. Daarentegen zag hij hoe zijn voormalige buurman en goede vriend Mehdi K. (...) zich beter voelde en kwam hij te weten, na hier expliciet achter te vragen, wat hiervan de oorzaak was.

Verzoeker was hierdoor aangesproken door de huiskerk (doordat hij zag welke invloed het had op zijn voormalige buurman en goede vriend Mehdi K. (...)). Hij zocht dan ook eenzelfde oplossing voor zijn (gevoelsmatige) problemen. Ook dit kent dus een logisch verloop.

Verzoeker kon vervolgens, ondanks dat Mehdi K. (...) hem zou introduceren (hetgeen de reden vormde waarom verzoeker in contact kon komen met de huiskerk), niet zomaar toetreden. Hij diende eerst een gesprek te hebben met de huiskerkleider, hetgeen goed verliep (door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt niet betwist dat zulks vooreerst vereist is). Verzoeker ging vervolgens naar de huiskerk. Verzoeker zou zich uiteindelijk beter gaan voelen. Na een vijftal maanden

voelde hij zich ook christen. Dit wijst op een proces dat verzoeker heeft doorgemaakt, in navolging van Mehdi K. (...). Het tijdsverloop wijst er bovendien niet op dat de bekering van verzoeker "te snel" zou zijn verlopen."

Verzoeker vervolgt:

"Verzoeker is, na zijn vlucht uit Iran, gelovig gebleven.

Toen hij in België aankwam, op 12 maart 2019, kwam hij in contact met de getuigen van Jehova. Dit betreft een geloofsgemeenschap waar er geen taalbarrière is, aangezien de diensten in het Farsi worden georganiseerd in België. Verzoeker gaf aan dat hij na zijn vertrek uit Iran gelovig is gebleven, maar geen deel kon uitmaken van een geloofsgemeenschap door de taalbarrière. Dit blijkt ook voldoende, doordat hij geen gelijkwaardige geloofsgemeenschap kende in Roemenië. In België, waar hij sinds april 2019 verbonden is aan de getuigen van Jehova, ervaarde verzoeker dit probleem niet meer. Voordien (zoals in Roemenië) was hij genoodzaakt om zijn geloof alleen te belijden.

Verzoeker bloeide hierdoor open op religieus vlak. Op zijn Facebookprofiel postte hij sindsdien veelvuldige christelijke boodschappen. Dit deed hij sinds 14 mei 2019, dus nadat hij zijn weg vond naar de getuigen van Jehova in België sinds april 2019. Dit is niet opmerkelijk, zoals het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing, maar net logisch te noemen. De getuigen van Jehova zijn er immers net op gericht om hun geloof uit te dragen (het van "deur tot deur" gaan, althans in pre-corona tijden). Dit is verplicht en dus deel van het geloof. Verzoeker gaf hieraan gevolg via sociale media, hetgeen de waarachtigheid van zijn geloofsovertuiging onderstreept.

Verzoeker is bovendien voldoende bekend met het christendom. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient ook te worden bevestigd in de bestreden beslissing dat, hoewel verzoeker nog gebreken vertoont, hij weliswaar voldoende kennis heeft over het christendom.

Verzoeker benadrukt dan ook dat, in tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing, verzoeker weldegelijk voldoende heeft aangetoond dat zijn bekering oprecht en doorleefd is. Hij toont dit ook openlijk, zoals via sociale media."

Verzoeker geeft verder aan:

"In navolging van het voorgaande, wijst verzoeker dan ook op de vrees die hij heeft voor zijn leven bij een terugkeer naar Iran omwille van zijn bekering.

Dit blijkt louter en alleen al door de bekering van verzoeker, aangezien hij hierdoor wordt gezien als een afvallige en de doodstraf riskeert. Verzoeker benadrukt daarbij dat hij zich openlijk manifesteerde als getuige van Jehova, zoals dit overigens verplicht is binnen deze geloofsgemeenschap (aangezien men de religieuze boodschap moet verkondigen).

Verzoeker gaf daarnaast ook te kennen welke gebeurtenissen er zich met de huiskerk afspeelden in Iran (zoals de huiszoekingen die hebben plaatsgevonden, na een inval). Dat dergelijke maatregelen worden genomen tegen huiskerken in Iran (en de personen die hieraan zijn verbonden), wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf bovendien te kennen dat hij persoonlijk werd geïdentificeerd, als participant aan de huiskerk. Er vonden huiszoekingen plaats. Het is immers mogelijk dat de autoriteiten de bewakingsbeelden in de buurt van de huiskerk hebben bekeken en, mede gelet op de getuigenissen van andere leden van de huiskerk, verzoeker werd geïdentificeerd. Verzoeker heeft sindsdien geen contact meer gehad met Mehdi K. (...). Verzoeker verklaarde dat hij nog geprobeerd heeft contact te zoeken via Facebook, maar dit niet is gelukt. Hij verklaarde bovendien bevreesd te zijn over wat hij zou aantreffen.

Veel van de informatie over de gebeurtenissen in Iran, nadat een inval heeft plaatsgevonden in de huiskerk waaraan verzoeker verbonden was, kon verzoeker op onrechtstreekse manier verkrijgen (en ten dele ook baseren op veronderstellingen). Verzoeker werd namelijk zelf niet opgepakt, enkel gezocht. Hij kan daarom niet alle details geven (zoals de specifieke dienst die de huiszoekingen verrichtte). Dit maakt ook afwijkingen op de gegeven informatie tijdens het onderhoud van de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen mogelijk. Dit betekent echter nog niet dat, door de onvolledigheid van de informatie waarover verzoeker persoonlijk beschikt, zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn.

Deze elementen dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling, hetgeen onvoldoende het geval is geweest in de bestreden beslissing."

Verzoeker concludeert op basis van het voorgaande:

"Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat het gezin bij een terugkeer naar Iran louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Iran in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker (gelet op zijn bekering, hetgeen wordt uitgedragen via sociale media).

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

2.2. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande:

"In hoofdorde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen.

In subsidiaire orde verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen."

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Evenmin werkt verzoeker uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat het een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden bekering tot het christendom en de hieruit voortgesproten, beweerde nood aan internationale bescherming dat verzoeker reeds in twee andere Europese lidstaten, met name Roemenië en Frankrijk een verzoek om internationale bescherming afgewezen zag.

Dient verder te worden vastgesteld dat zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven ernstig worden ondermijnd doordat hij herhaalde en frappant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn paspoort, zijn rijsbewijs en zijn vlucht uit Iran, doordat hij nalaat, dit zonder dienstige en overtuigende uitleg, om zijn paspoort neer te leggen en doordat hij op deze wijze kennelijk verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan doordat u incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort en uw vlucht van Iran naar België. U verklaart namelijk dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort op 5 bahman 1396 (hetgeen overeenkomt met 25 januari 2018 in de Gregoriaanse kalender) van Iran via een transit over Rusland naar Servië gereisd bent en dat u uw paspoort heeft vernietigd in Servië op aanraden van uw smokkelaar (notities persoonlijk onderhoud d.d. 22 juli 2020, CGVS I, p. 5, 6 en 8). Echter beweerde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw paspoort in beslag genomen werd door de smokkelaar (verklaring DVZ d.d. 18 april 2019, vraag 28) hetgeen tegenstrijdig is met uw bewering bij het CGVS dat u het vernietigde, meer bepaald verbrandde en verscheurde (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 11 september 2020, CGVS II, p.4). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u simpelweg dat men u op DVZ niet naar het paspoort gevraagd heeft (CGVS II, p.4). Dit is ongeloofwaardig aangezien vraag 28 er specifiek op gericht is te informeren naar het ontbrekende paspoort. Daarenboven werd de verklaring u in het Farsi voorgelezen, hebt u schriftelijk bevestigd dat de verstreckte inlichtingen correct zijn en hebt u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hierover geen melding gemaakt wanneer u gevraagd werd of u opmerkingen had betreffende uw verklaring op DVZ (CGVS I, p.2). Uw verantwoording voor de tegenstrijdigheid is bijgevolg niet afdoende waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen gehypothetheerd wordt. Daarenboven is uw Iraanse paspoort hoe dan ook een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw verblijf en moment van vertrek uit Iran. Doordat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie verborgen te houden. Deze hypothese wordt bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over het internationale rijbewijs dat u initieel bij DVZ als enige document ter staving van uw identiteit neerlegde. Tijdens het eerste onderhoud op het CGVS beweert u namelijk dat u dit rijbewijs al in uw bezit had in Iran, dus vooraleer u het land ontvluchtte (CGVS I, p.6). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS beweert u daarentegen dat u reeds in Roemenië verbleef toen uw moeder het rijbewijs in Iran aanvraagde middels een kopie van uw paspoort (CGVS II, p.3). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent stelt u opnieuw simpelweg dat het u tijdens het eerste onderhoud niet gevraagd werd alsook dat de tolk het misschien verkeerd vertaald had (CGVS II, p.3). Dergelijke verantwoording is wederom geenszins afdoende (CGVS I, p.6). Hoe dan ook is in het administratief dossier vast te stellen dat het internationale rijbewijs werd afgeleverd op 30 juli 2018, dus nadat u uit Iran beweert te zijn vertrokken. Het ontbreken van uw paspoort, uw tegenstrijdige verklaringen hierover en uw tegenstrijdige verklaringen omtrent het verkrijgen van het internationale rijbewijs, geven aan dat u de waarheid niet vertelt en informatie achterhoudt teneinde uw reisweg of daadwerkelijk moment van vertrek te verhullen.

Zelfs indien nog zou worden aangenomen dat u niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig hebt verscheurd en verbrand, quod non, dan duidt uw gedrag sowieso op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofdte. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig vernielen van documenten strookt daarom niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in

kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien waarom u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, vernietigt.

Het gegeven dat u doelbewust de documenten of vernietigd of achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij wijst op zijn verklaringen bij het CGVS, dient te worden opgemerkt dat hij hiermee geenszins afbreuk doet aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Voor het overige vergenoegt verzoeker zich tot een poging om de voormelde vaststellingen te minimaliseren en deze af te doen als zijnde onbelangrijk. Dit kan geenszins worden gevolgd. Verzoeker gaat met zijn betoog dienaangaande immers volledig voorbij aan het bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker erkent in het verzoekschrift bovendien dat hem ten gevolge van de voormelde vaststellingen verweten kan worden dat hij zich niet heeft gehouden aan zijn verplichting tot medewerking. Desalniettemin legt hij andermaal zijn paspoort niet voor en verschaft hij opnieuw niet de minste verdere duiding inzake dit paspoort en de overige, voormelde elementen.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, verder verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“U bent echter niet in staat te overtuigen dat uw keuze weloverwogen en bewust was, niet met betrekking tot de reden waarom u bekeerd bent, noch inzake de wijze waarop u in Iran tot het christendom bekeerd bent.

Zo verklaart u inzake uw motivatie om u te bekeren dat u vanaf het jaar 1394 tot medio 1395 een afkeer voor de islam ontwikkelde en hierdoor in een depressie raakte, woedeaanvallen en een slechte band met uw familie had (CGVS I, p.8). Dit kwam volgens u omdat de islam uw leven overschaduwde en u het onrecht zag dat hieruit voortvloeide (CGVS I, p.10). Uw voormalige buurman en goede vriend Mehdi K. (...) maakte hetzelfde door. Ook hij was depressief omwille van de islam. Echter, op gegeven moment stelde u vast dat Mehdi zich beter voelde in tegenstelling tot uzelf (CGVS I, p.8-9). Wanneer u hem hierover aansprak zei hij u dat hij naar een huiskerk ging en dat het daardoor kwam dat hij zich beter voelde. Hij stelde u voor hetzelfde te doen maar dan moest u wel eerst een gesprek hebben met de huiskerkleider. Na één of twee gesprekken, u bent namelijk niet eenduidig, met de huiskerkleider bent u dan een eerste keer naar de huiskerk gegaan (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 14). Er dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken als zou uw bekering rechtstreeks ingegeven zijn vanuit een afkeer voor de islam omdat u niet aannemelijk maakt op welke manier de islam een dermate negatieve impact heeft gehad op uw leven dat de oplossing voor u te vinden was in een bekering naar een andere religie. Zo blijkt dat u voor uw bekering moslim was doch al lang niet meer bad, niet naar de moskee ging uitgezonderd bij een uitvaart en niet meedeed aan religieuze feesten (CGVS II, p.10-11). Wanneer u gevraagd werd hoe uw afkeer voor de islam zich uitte in uw dagdagelijkse leven, stelt u dat uw afkeer gebaseerd is op hetgeen u zag en in de wetgeving. Op het feit dat een vrouw minder waard is dan een man (CGVS I, p.11), waarover u later zegt dat het één van de vele voorbeelden is (CGVS I, p.11). Hierover opnieuw bevraagd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat u zich niet kon neerleggen bij de regels van de islam, dat u ze niet kon aanvaarden waarbij u opnieuw als voorbeeld aanhaalt dat er verschillende regels zijn voor mannen en voor vrouwen en dat vrouwen onderdrukt worden (CGVS II, p.11). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u in uw eigen leven ook dergelijke onderdrukking meegemaakt hebt, stelt u dat uw moeder en zus geen vrijheid hebben en een sluier moeten dragen (CGVS II, p.11-12). Opmerkelijk genoeg blijken uw moeder noch uw zus hier ontevreden mee te zijn (CGVS II, p.12). Eerst en vooral zijn de beperkingen die een religie oplegt aan een gelovige bij uitstek een persoonlijk gegeven waarbij het afhankelijk is van de gelovige in hoeverre hij deze beperkingen heeft geïnternaliseerd. Dat u zelf

aangeeft allesbehalve praktiserend moslim te zijn geweest, heeft tot gevolg dat niet kan weerhouden worden dat u vanuit een persoonlijke en innerlijke overtuiging gehouden was aan beperkingen opgelegd door de islam als religie. Zoals ook blijkt uit uw verklaringen verwijst u betreffende uw afkeer naar hetgeen u zag in Iran en wat er terug te vinden was in de wetgeving. Echter, hetgeen opgelegd wordt door de islamitische republiek Iran kan niet geprojecteerd worden op de gehele religie an sich en zoals u zelf aangeeft, is uw bekering op zich geen oplossing zijn voor deze problemen (CGVS I, p.11). U stelt dat u in het christendom een manier gevonden hebt om ermee om te gaan (CGVS I, p.11). Doordat u niet aannemelijk maakt dat de islam als religie voor u als niet-praktiserend moslim beperkingen oplegde en dat u de beperkingen die de Iraanse staat onder het mom van religie oplegt projecteert op uw naasten die er daarenboven geen problemen mee hadden, kan u niet overtuigen dat u in het christendom een manier vond om ermee op te gaan."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Verzoeker beperkt zich er immers toe zijn voormelde verklaringen inzake zijn ontwikkeling van een afkeer jegens de islam op algemene en vage wijze te herhalen, aan te geven dat hij dit proces duidde tijdens zijn persoonlijk onderhoud en de gevolgtrekkingen die het CGVS aan zijn verklaringen verbond eenvoudigweg te ontkennen. Met deze algemene en vage herhaling van zijn eerder afgelegde gezegden en deze eenvoudige ontkening van de gevolgtrekkingen die het CGVS hieraan verbindt, doet verzoeker echter geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake zijn eerder afgelegde verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen bij en is van oordeel dat verzoeker niet op een doorleefde, overtuigende en aannemelijke wijze kon schetsen dat en waarom hij persoonlijk een dermate verregaande afkeer ontwikkelde jegens de islam, dat en waarom deze religie een dermate negatieve impact op zijn leven en gemoedstoestand had en dat en waarom de oplossing voor hem te vinden was in het christendom.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Bovendien zijn ook uw verklaringen inzake uw proces van bekering naar het christendom weinig overtuigend. Gevraagd waarom tot bekering gekomen bent, stelt u dat u het christendom een kans wilde geven voor uzelf nadat u zag dat het beter ging met Mehdi en hij u over zijn bekering vertelde (CGVS I, p.11). Na een tweetal maanden naar de huiskerk te zijn geweest, begon u zich al beter te voelen en na vijf maanden was u overtuigd christen (CGVS I, p.9). Diezelfde maand diende u echter het land te verlaten. Eerst en vooral kan opgemerkt worden dat uw beslissing om tot een huiskerk toe treden nogal vrijblijvend is als u stelt dat u het een kans wilde geven. Dat u het daarenboven enkel en alleen een kans wilde geven omdat Mehdi zich er beter door voelde, is weinig geloofwaardig. U besloot zich ook aan te sluiten bij de huiskerk op een moment dat u niet geïnteresseerd was in het christendom en er vrij weinig tot niets over wist (CGVS I, p.12). Voorts wordt ook aangetoond dat u weinig reflectie aan de dag gelegd hebt doordat u uw eerste huiskerkviering bijwoont slechts enkele dagen nadat Mehdi u vertelde over zijn bekering tot het christendom (CGVS II, p.14). U hoorde via Mehdi aan het begin van de vijfde maand van 1396 voor het eerst over het christendom, de achtste van diezelfde maand sprak u reeds met de verantwoordelijke van de huiskerk, om drie dagen later reeds naar de huiskerk zelf te gaan (CGVS II, p.14). De voortvarendheid waarmee u vrijblijvend, zonder degelijke kennis van het christendom toetreedt tot een huiskerk is dan ook weinig geloofwaardig gezien de risico's die in Iran verbonden zijn aan dergelijke huiskerken."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Door eenvoudigweg te poneren dat zijn motivatie om, ondanks de hieraan verbonden risico's, een huiskerk te bezoeken "nochtans voldoende" blijkt uit het door hem geschetste feitenrelaas, doet verzoeker aan deze motieven immers op generlei wijze afbreuk. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het, gelet op de Iraanse context en in acht genomen de bijzonder verregaande en ernstige risico's die aldaar aan dergelijke huiskerkbezoeken verbonden zijn, iedere geloofwaardigheid ontbeert dat verzoeker louter omdat Mehdi zich beter voelde dermate snel, zonder blijk te geven van de nodige (zelf)reflectie en dusdanig ondoordacht zou hebben beslist een huiskerk te bezoeken, en dit ondanks dat hij op dat ogenblik niet geïnteresseerd was in het christendom en er nagenoeg niets over wist.

Eveneens wordt in het kader van het voorgaande in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Ook frappant is dat de verantwoordelijke van de huiskerk u reeds na een of twee gesprekken toeliet in zijn huiskerk. Dat deze persoon, die u zelf te kennen gaf dat de overheid afvalligen bestrafte met de dood (CGVS I, p.9), u zonder enige kennis reeds zou toelaten in zijn huiskerk en op die manier ook de andere kerkhangers in gevaar bracht, is in de Iraanse context niet aannemelijk. Verwacht mag worden dat hij u eerst via literatuur en persoonlijke gesprekken zou laten kennis maken met het christendom. Op die manier kon u maar ook zichzelf uw bereidheid zich te bekeren en overgave evolueren en stap voor stap in de huiskerk, toch een zeer belangrijke stap voor een bekeerde Iraniër, integreren."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Ook indien hij geïntroduceerd werd door één van de huiskerkleden, waarbij overigens uit het niet-betwiste feitenrelaas

blijkt dat ook deze persoon nog maar kort deze huiskerk bezocht, is het niet aannemelijk dat hij, in weerwil van het gegeven dat hij geen interesse had in het christendom en over geen kennis beschikte, op basis van slechts één of twee gesprekken zou zijn toegelaten tot de huiskerk en dat op deze wijze de overige kerkleden in het gevaar werden gebracht. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de huiskerk in kwestie, gelet op de aperte risico's en de mogelijke, erg ernstige gevolgen, veel omzichtiger zou omspringen met het toelaten van nieuwe leden.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Wonderlijk is ook dat zowel u als Mehdi depressief waren, hierover met elkaar spraken (CGVS I, p.8), Mehdi zich bekeerde en in eerste instantie naliet hierover met u te spreken. Hij vertelde het u pas nadat u het hem zelf vroeg (CGVS I, p.9). Verwacht mag worden in de door u geschetste context waarbij jullie elkaars problemen ten opzichte van de islam onderling bespraken (CGVS I, p.8) dat hij u van meet af aan zou meenemen in zijn bekeringsproces. Dat u echter zelf naar zijn gedaantewisseling moest vragen, is merkwaardig. Daarbij is hen nog frappanter dat u niet weet hoelang Mehdi al bekeerd was noch welke activiteiten hij als bekeerling allemaal deed (CGVS I, p.14). Het toont eens te meer aan dat u weinig reflectie aan de dag gelegd hebt vooraleer toe te treden tot de huiskerk. U kan dan ook niet overtuigen dat het een bewuste en weloverwogen keuze was om toe te treden tot de huiskerk in Iran, tot het christendom.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor zijn flagrante gebrek aan kennis en informatie omtrent de bekering en de activiteiten van Mehdi, die nochtans een cruciale rol zou hebben gespeeld in zijn eigen bekeringsproces, die zijn ‘zielsverwant’ was, met wie hij kennelijk een vertrouwensrelatie had en met wie hij een vergelijkbaar en gezamenlijk traject zou hebben doorgemaakt, biedt hij niet de minste verklaring. Verder kon gelet op hun geschetste band en de gesprekken die zij met elkaar voerden weldegelijk worden verwacht dat Mehdi ten overstaan van verzoeker eerder en spontaan melding zou hebben gemaakt van zijn interesse in het christendom, bekering en huiskerkbezoeken. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker in het voorliggende verzoekschrift andermaal zelf benadrukt dat Mehdi bekend was met zijn situatie, wist van zijn afkeer van de islam en op de hoogte was van zijn noodzaak om een houvast te vinden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende interesse in en bekering tot het christendom in Iran en aan zijn beweerde bezoeken aan een huiskerk aldaar.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing daarenboven terecht gesteld:

“Doordat uw bekering in Iran niet kan overtuigen, komt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in Iran hebt ondervonden met de autoriteiten omwille van uw bekering op losse schroeven te staan. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat deze op zich ook niet aannemelijk zijn. U stelt namelijk dat u deel uitmaakte van een huiskerk en dat er op 24 dey 1396 (hetgeen overeenkomst met 14 januari 2018), de dag dat u niet naar de viering kon gaan omdat uw vader in het ziekenhuis lag, een inval heeft plaatsgevonden in de huiskerk waarbij minstens de genaamde Reza, een andere deelnemer van de huiskerk, werd gearresteerd (CGVS II, p.16-17). Dit was voor u de onmiddellijke aanleiding om Teheran te verlaten en bij uw vriend Omid in Shahriar onder te duiken (CGVS II, p.17). Nadat de autoriteiten vervolgens drie dagen later ook een huiszoeking verricht hebben bij uw ouders (CGVS II, p.18), hebt u besloten Iran te verlaten. Gevraagd hoe u zelf in het vizier van de autoriteiten gekomen bent, stelt u dat u dit niet met zekerheid weet, maar dat u vermoedt dat Reza ondervraagd werd en daarbij uw beschrijving gegeven heeft, waarna de autoriteiten de camerabewakingsbeelden in de buurt van de huiskerk zouden bekeken hebben waardoor ze makkelijk konden zien wie er binnen en buiten ging. Waarna ze u konden identificeren (CGVS I, p.16-17). U voegt hier kortelings nog aan toe dat Mehdi K. (...) – hij is de enige die uw echte naam kende - misschien achteraf ook is opgepakt en dat men zo bij u is uitgekomen (CGVS I, p.17). Dit zijn echter louter veronderstellingen die niet aannemelijk zijn in het licht van uw overige verklaringen. De huiskerk was namelijk gelegen in een straatje met alleen maar winkels (CGVS II, p.15) en de camerabewakingsbeelden blijken afkomstig te zijn van camera's van die winkels, die bovendien niet op de huiskerk gericht waren (CGVS I, p.17). Daarenboven was de huiskerk gelegen in een residentie waar nog andere mensen woonden (CGVS II, p. 16) en schreven de voorzorgsmaatregelen in de kerk voor dat jullie elkaars identiteit niet kenden en elk apart de huiskerk betraden (CGVS II, p.15-16). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat de autoriteiten u op deze manier zouden hebben geïdentificeerd, zeker in een korte periode van twee à drie dagen. Dat de autoriteiten u eventueel geïdentificeerd hebben nadat ze Mehdi zouden opgepakt hebben, is een blote bewering die u verder niet kan onderbouwen. Zo hebt u na de korte telefonisch waarschuwing van Mehdi bewust niet meer geprobeerd om hem opnieuw te contacteren (CGVS I, p.14) omdat u naar eigen zeggen hier niet mee bezig was op dat moment (CGVS I, p.14). U stelt dit later wel geprobeerd te hebben via Facebook,

maar toen reageerde hij niet meer (CGVS I, p.17). Als u echter gevraagd wordt wat dan het facebookaccount van Mehdi is, weet u dit ogenschijnlijk niet omdat u het verwijderd hebt (CGVS II, p.19). Gevraagd waarom u hem verwijderd hebt, zegt u dat u niet wil weten wat hem overkomen is (CGVS II, p.20). Wanneer u tijdens het tweede onderhoud gevraagd werd of u nog geprobeerd hebt u te informeren, beweert u dat u dit niet gedaan hebt omdat het voor u te moeilijk zou zijn om te weten of hij gefolterd of geëxecuteerd werd (CGVS II, p.19). Ten eerste mag van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij zich spontaan zoveel mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Van u kan er bijgevolg op zijn minst verwacht worden dat u enige poging ondernomen hebt om meer informatie over en van Mehdi te bekomen inzake de problemen voortkomend uit de huiskerk. Omdat u dit nagelaten hebt en daarenboven niet kunt overtuigen inzake de pogingen via Facebook, dient besloten te worden dat u niet kan onderbouwen dat u in het vizier van autoriteiten zou zijn gekomen omwille van een eventuele arrestatie van Mehdi en het slechts bij een ongefundeerde aanname blijft. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat u geen enkele poging ondernomen hebt omdat u niet wilde weten wat er met hem gebeurd is aangezien Mehdi toch uw vriend was die u tot het christendom gebracht heeft en die eveneens niet gearresteerd was. Ook van de andere kerkhangers hebt u geen enkele informatie (CGVS I, p.17).

Evenmin aan de door u beweerde huiszoeking die bij uw ouders heeft plaatsgevonden drie dagen na de inval kan er geloof worden gehecht. Dit wordt overigens bevestigd doordat u zowel bij uw eerste als uw tweede onderhoud op het CGVS aangeeft dat de autoriteiten nog een tweede maal bij uw ouders geweest zijn, een maand na uw vertrek uit Iran (CGVS I, p.17 en CGVS II, p.19) terwijl u hebt nagelaten om deze problemen te vermelden bij uw onderhoud op de dienst vreemdelingenzaken. Bij de DVZ haalt u aan dat agenten dezelfde dag nog bij uw moeder waren langsgegaan (vragenlijst CGVS, d.d. 27/09/2019, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze omissie, stelt u dat men u dit niet gevraagd heeft en u bij de DVZ enkel met 'Ja of Nee' diende te antwoorden. Dergelijke verantwoording is niet ernstig. U hebt namelijk de mogelijkheid gekregen om uw relaas te geven over alle feiten waarop uw vrees gebaseerd is waarin u overigens wel het eerste bezoek aan uw ouders vermeldde en u verder aangaf niets meer te willen toevoegen (vragenlijst CGVS, vraag 8). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u spontaan het tweede bezoek van de autoriteiten ook zou vermelden. Frappant is ook dat u bij de DVZ aanhaalde dat agenten dezelfde dag nog bij uw moeder waren langsgegaan, terwijl u in eerste instantie bij het CGVS verklaart dat ze drie dagen nadat u Teheran had verlaten bij uw ouders waren binnengevallen (CGVS I, p.18). Hiermee geconfronteerd past u uw antwoorden aan en zegt u dat uw buurman u niet had medegedeeld wanneer ze langs waren geweest en dat die u contacteerde omdat uw moeder schrik had (CGVS I, p.18). Ook deze verklaring kan de vastgestelde incoherentie niet vergoelijken. Verwacht mag worden dat u steeds eenduidig dezelfde verklaring aflegt telkens wanneer wordt gevraagd naar de sleutelementen waarom u uw thuisland diende te ontvluchten.

Bovendien kan u ook niet met zekerheid zeggen welke overheidsdienst de huiszoeking gedaan heeft. U hebt slechts een vermoeden gebaseerd op het uitgangspunt dat het agenten in burger waren, hetgeen volgens u meestal Ettelaat is (CGVS I, p.16). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het hoogst verwonderlijk is dat u zelf Teheran ontvlucht, daarbij uw moeder belt om te zeggen dat u een nieuw telefoonnummer hebt genomen (CGVS II, p.18) maar nalaat om haar op dat moment te verwittigen voor nakende problemen. Ze hebben moeten ontdekken dat u bekeerd was doordat de Ettelaat aan hun deur stond (CGVS I, p.12). U verklaarde hierover dat u hen niet inlichtte over uw bekering om hen niet in gevaar te brengen (CGVS I, p.12). Dit is weinig ernstig als u tezelfdertijd aangeeft dat zij niet religieus zijn, niet baden en enkel naar de moskee gingen omdat ze ouder zijn (CGVS II, p.11) en u voorafgaand uw bekering uw frustraties uitwerkte op hen en zij nieuwsgierig waren waarom u zich plots beter voelde. Dat u hen niet inlichtte over uw bekering omdat ze dit toch niet zouden begrijpen overtuigend maar weinig. Dat u hier daarenboven niets over zegt terwijl u zelf wegvluchtte en ze op het punt stonden problemen met de Ettelaat te krijgen, is ongeloofwaardig.

Bovenstaande vaststellingen doen ertoe te besluiten dat uw relaas betreffende de directe vluchtaanleiding gebaseerd is op veronderstellingen waarbij u er bovendien niet in geslaagd bent die veronderstellingen enigszins te onderbouwen met uw verklaringen, wel integendeel. Evenmin legt u enig begin van bewijs voorbetreffende deze feiten. U stelt zelfs dat u geen bewijs meer kan krijgen dat uw vader die desbetreffende zondag in het ziekenhuis lag omdat hij niet opgenomen was en omdat het al drie jaar geleden is en u denkt dat er geen factuur of verslag niet meer is (CGVS II, p.17). Nochtans hebt u nog contact met zowel uw vader en moeder, als uw zus (CGVS I, p.3), en kan toch redelijkerwijze worden aangenomen dat er iets terug te vinden is of kan worden opgevraagd inzake het ziekenhuisbezoek van uw vader. Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat u ook volledig in het duister tast met betrekking tot de juridische gevolgen van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. U blijkt geen enkel initiatief genomen te hebben om u te informeren over de stand van zaken met betrekking tot uw voorgehouden problemen. U hebt niets ontvangen, niet geïnformeerd en geen advocaat geraadpleegd, ook niet via uw ouders (CGVS II, p.20). Dat u geheel onwetendheid bent

over de stand van zaken naar aanleiding van uw persoonlijke problemen en hiertoe geen enkele poging tot het bekomen van informatie hebt ondernomen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de autoriteiten. Met uw verklaringen kan u daarenboven in het geheel niet overtuigen persoonlijk en omwille van uw bekering toch het slachtoffer van een buitenrechtelijke executie te zullen worden."

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij een loutere en eenvoudige herhaling doet van een aantal van de eerder door hem afgelegde verklaringen, dient te worden opgemerkt dat hij hiermee in het geheel geen afbreuk doet aan de voormelde, dienaangaande gedane vaststellingen. Hoe verzoeker met de algemene verklaring dat hij veel informatie *"op onrechtstreekse manier verkrijgen"* en *"ten dele ook baseren op verstellingen"* afbreuk zou kunnen doen aan de veelheid aan voormelde motieven, kan verder geenszins worden ingezien. Voor de vastgestelde incoherenties en omissies in zijn verklaringen biedt hij hiermee niet de minste uitleg. Voor zijn niet-overtuigende verklaringen inzake zijn pogingen zich te informeren over Mehdi en zijn gebrek aan pogingen om zich hierover verder te informeren, biedt hij met zijn betoog evenmin enige verklaring. Evenmin legt hij aan de hand hiervan zijn merkwaardige houding jegens zijn moeder uit. Verder laat hij de vaststellingen omtrent het gebrek aan bewijzen, zijn onaannemelijke verklaringen dienaangaande en zijn totale gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over de stand van zaken met betrekking tot zijn problemen met zijn uitleg volledig onverlet. Dat verzoeker een dermate verregaand gebrek aan kennis en informatie tentoonspreidde inzake de voormelde, cruciale elementen en een kennelijk gebrek aan initiatief vertoonde om zich hierover te informeren, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering en problemen wordt finaal en op fundamentele wijze ondermijnd door zijn verklaringen omtrent zijn reisweg. Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Tot slot kan vastgesteld worden dat u Iran via de luchthaven op een legale manier hebt kunnen verlaten. Via een smokkelaar heeft u dit kunnen regelen (CGVS I, p.6) Het is opmerkelijk dat u een dergelijk groot risico neemt om Iran legaal via de verschillende controles op de luchthaven te verlaten terwijl u al weet dat u in het vizier bent van de autoriteiten, temeer omdat uw smokkelaar blijkbaar wel kon nagaan of u een grensverbod had maar dat hij u daar geen duidelijk antwoord op kon geven (CGVS I, p.7). Hoe dan ook, aangezien u het land uiteindelijk op legale manier verlaten hebt, houdt dit in dat u bij een eventuele terugkeer geen problemen op de luchthaven hoeft te verwachten naar aanleiding van een illegaal vertrek."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

"Bovenstaande plaatst bijgevolg ook de aannemelijkheid van uw diepgelovige geloofspraktijk in België op losse schroeven. U beweert dat u vanaf de tiende maand van 1396 echt geloofde in Jezus Christus, in de leer van Christus, dat uw band met God was hersteld en dat het bidden u hielp (CGVS I, p.12). Dit alles gebeurde binnen een Protestantse huiskerk in Iran (CGVS I, p.12). Diezelfde maand is er echter een inval in de kerk (CGVS I, p.9) en ontvluchtte u het land op 5 Bahman 1396 (hetgeen overeenkomt met 25 januari 2018) (CGVS I, p.6). Tijdens uw vlucht bent u eerst in Roemenië terecht gekomen waar u elf maanden verbleven hebt (CGVS I, p.8). U deed er geen religieuze activiteiten. U hebt er gebeden maar maakte geen deel uit van een Christelijke gemeenschap (CGVS I, p.13). Pas in België, waar u toekwam op 12 maart 2019 (verklaring DVZ – vraag 37), kwam u opnieuw in contact met een Christelijke gemeenschap, de getuigen van Jehova (CGVS I, p.13). Het is echter weinig ernstig dat u in Iran op vijf maanden tijd tot een diepgelovig bekering bent gekomen binnen het Protestantisme om u vervolgens veertien maanden later bij de Jehova's getuigen aan te sluiten met de verklaring dat u moeite had om te accepteren dat men in Iran Jezus Christus hetzelfde zag als God terwijl men bij de getuigen van Jehova Jezus zien als Zijn Zoon die werd gestuurd om de mensen te leiden (CGVS I, p. 13). Dat u in die veertien tussentijdse maanden in Roemenië tot dit inzicht met betrekking tot Jezus

Christus zou gekomen zijn, is weinig aannemelijk daar u zelf zegt naast bidden geen geloofsactiviteiten gedaan te hebben, hetgeen op zich al niet getuigt van een houding in overeenstemming met een diepgelovige en overtuigde bekering. Immers zou men van een nieuwe gelovige zoals u een hoge mate van interesse en toewijding kunnen verwachten tegenover de nieuw gekozen godsdienst. U stelt ter verantwoording dat de meeste Christenen in Roemenië orthodox waren en er een taalbarrière was waardoor u geen poging tot toenadering gedaan hebt (CGVS I, p.13). Enkel de taalbarrière opwerpen ter verklaring waarom u geen toenadering tot een geloofsgemeenschap gezocht hebt, terwijl u er wel 11 maanden verbleven hebt, is weinig ernstig. Wel zou u geprobeerd hebben dagelijks uw gebeden te doen (CGVS I, p.13). U wordt gevraagd of u beschikte over een bijbel in Roemenië, maar dat bleek niet het geval. U vond er namelijk geen in uw taal en twee vrienden aan wie u er één gevraagd hebt, hadden er geen of wilden hem niet uitlenen (CGVS I, p.13). Dat u slechts deze pogingen zou ondernomen hebben, getuigt van weinig ijver. Zo zijn er op internet, bijvoorbeeld op de nogal voor de hand liggende website www.bible.com, gratis bijbelversies te downloaden in verschillende talen waaronder ook het Farsi. Men zou dan ook mogen verwachten van u dat u dergelijke opties hebt geprobeerd als u, zoals u beweert, daadwerkelijk op zoek was naar een Farsi-talige bijbel in Roemenië. Er kunnen trouwens nog wel meer vragen gesteld worden bij uw geloofsprakrijk in Roemenië. U hebt namelijk vier maanden voor uw vertrek uit Roemenië in het opvangcentrum aldaar kennism gemaakt hebt met Leila D. (...) (CGVS II, p.4). Zij is de vrouw die u - eens in België - kennis liet maken met de Jehova's getuigen (CGVS I, p.13 en CGVS II, p.4). Het is dan ook hoogst verwonderlijk en weinig aannemelijk dat u in die vier maanden in Roemenië met haar niet over jullie religie en bekering zou hebben gesproken (CGVS II, p.5).

Voorts legt u weliswaar een aanbevelingsbrief voor, ondertekend door Carl D.M. (...) en Eve V.D.L. (...) waarin zij stellen dat u sinds april 2019 een bijbelcursus volgt in het onderwijsnetwerk van Jehova's getuigen. U maakt tevens een screenshot over waarop te zien is dat u een zoomsessie bijwoont waarvan u beweert dat deze met Jehova's getuigen is. U blijkt ook over enig basisinzicht te beschikken in de structuur van het nieuwe testament (CGVS II, p.7), maar wanneer u gevraagd wordt naar parabellen, komt u inhoudelijk niet verder dan er drie op te noemen (CGVS II, p.8). Nochtans weet u dat dit de woorden van Jehova zijn (CGVS II, p.8). Hoewel u in staat bent de parabel van het huwelijksfeest uit te leggen (CGVS II, p.8), kan dit echter, in het licht van voorgaande vaststellingen betreffende uw bekering, niet volstaan als uiting van een voorgezette, diepgelovige overtuiging. Bovendien dateert de aanbevelingsbrief van 16 juli 2020, enkele dagen voor uw eerste gehoor op het CGVS, waardoor het gesolliciteerd karakter van de brief niet kan worden uitgesloten. Ten tweede toont de brief slechts aan dat u toenadering hebt gemaakt tot de gemeenschap. Ook de zoomsessie, waarvan overigens niet met zekerheid kan uitgemaakt worden dat deze een religieuze inhoud had, toont niet meer dan dat u minstens éénmaal dergelijke sessie bijgewoond hebt. De kennis die u heeft kan dan weer ingestudeerd zijn en is op zich geen aanwijzing van een diepgelovige bekering als ze niet ondersteund wordt door geloofwaardige en aannemelijke verklaringen inzake de reden en wijze van bekering, hetgeen reeds werd weerlegd. Dat uw kennis beperkt is, blijkt ook uit de summier antwoorden die u geeft wanneer u gevraagd wordt naar het getal 144000, wie deze groep mensen zijn en hoe je tot deze groep kan behoren (CGVS II, p.9). Nochtans is dit een typisch element in de leer van Jehova's getuigen. Aangezien u voorhoudt bijbelcursussen te volgen in het onderwijsnetwerk van Jehova's getuigen, kan verwacht worden dat u uitgebreid en gedetailleerder hierover kan vertellen. Op de officiële website, www.jw.org, waarnaar u met betrekking tot uw Bijbelstudie ook verwijst (CGVS II, p.7), komt het onderwerp aan bod. Waar u niet verder komt dan te stellen dat 144000 verwijst naar de mensen die echt geloven en die de bijbel goed bestudeerd hebben om ertoe te behoren, blijkt dit getal heel wat meer om het lijf te hebben. Het gaat om uitverkorenen die, afgezet tegen de grote massa gelovigen, samen met Jezus vanuit de hemel zullen regeren. U bent ook nog niet gedoopt en geeft mee dat dit komt doordat u nog aan het studeren bent (CGVS I, p.13 en CGVS II, p.9). U beweert hierover dat u nog zeven of acht cursussen dient te volgen (CGVS II, p.9), maar wanneer u wordt gevraagd welke cursussen u dan nog moet bestuderen, blijkt u niet in staat hier een antwoord op te geven. U komt niet verder dan te stellen dat één les over het doopsel gaat (CGVS II, p.9) hetgeen weinig ernstig is voor iemand die voorhoudt sinds april 2019 tot een geloofsgemeenschap van Jehova's getuige te behoren, wekelijks naar bijbelstudies gaat, graag gedoopt wil worden en bovenal reeds bezig is aan het studieproces hiernaartoe. U beweert namelijk zelf dat u reeds een heel aantal lessen gevolgd hebt in aanloop van uw doopsel (CGVS II, p.9) waarbij dan ook verwacht kan worden dat wanneer u uit een diepgeworteld geloof wil gedoopt worden, u enig zich hebt op de lessen die u nog moet volgen vooraleer u zover bent. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden geconcludeerd dat u weliswaar enige kennis hebt van het christendom en dat u in België ook toenadering gezocht hebt tot Jehova's getuigen maar ook niet meer dan dat."

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg opnieuw te verwijzen naar de taalbarrière in Roemenië en te herhalen dat hij zijn geloof daar op zijn eentje beleed, doet hij aan de voormelde

motivering en de hierin gedane vaststellingen dienaangaande immers in het geheel geen afbreuk. Evenmin ontkracht hij deze motieven door simpelweg te poneren dat hij wel voldoende bekend was met het christendom. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u veelvuldig christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 14 mei 2019, dus van na uw aankomst in België. Daarenboven zijn het allemaal tekeningen en teksten en bent u zelf op geen enkele manier zichtbaar als gelovige. Tot slot wijst niets erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uzelf acht de kans zeer groot maar hebt geen concrete aanwijzing (CGVS I, p.4). Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bijgevolg kan er, gelet op het onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad acht het, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk opmerkelijk dat verzoeker noch gedurende zijn langdurige verblijf in Roemenië, noch tijdens zijn verblijf in Frankrijk enig christelijk bericht postte op Facebook en dat hij zijn activiteiten op dit sociaal medium slechts aanvatte medio mei 2019, hetzij twee maanden na zowel zijn aankomst in België als de indiening van zijn onderhavige verzoek om internationale bescherming. Dit duidt weldegelijk en duidelijk op het opportunistische karakter van zijn activiteiten op Facebook. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd overeind. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op de sociale media en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verzoeker weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op de sociale media verwijderd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Met deze verwijzing kan verzoeker niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verder op louter algemene wijze verwijst naar *“de actuele gekende veiligheidssituatie in Iran”* en voorhoudt dat er voldoende zwaarwichtige gronden zouden zijn *“om aan te nemen dat het gezin bij een terugkeer naar Iran louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet”*, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste begin van informatie aanreikt waaruit zou kunnen worden afgeleid en bijgevolg op generlei wijze aantoot of aannemelijk maakt dat de situatie in zijn land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij op grond van voornoemde bepaling in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT